

κάτι άγονα φρεγγάρια
μουσκέψανε
καί λούστηκα
στις φρεγγαροσταλίδες.

Α. Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

1

ΑΝΤΙ - ΜΙΑΑΣ

Α

ΕΣΠΕΙΡΕ

καί γεννήθηκε ένας Μινώταυρος

ΑΓΓΙΞΕ

ένα πανάκριβο δάξο κι έγινε συντόριμμα

Β

ΗΤΑΝ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΣΤΝΕΙΔΗΤΟ

— Α & Β είναι τὰ Δυὸ Κέντρα Βάθους

τοῦ ποιήματος σὲ σχέση μετὰ τὸ ἀντί

2

ΕΚΑΙΓΕ ΜΙΑ ΜΙΑ ΤΙΣ ΤΡΙΧΕΣ ΤΩΝ

ΜΑΛΛΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΕΡΑΣΙΔΗΣ

Πέντε ποιήματα

1

Φύλα τὰ μάτια σου
μὴν τρέξουν στὸν κατήφορο.

2

Καινούργια γλῶσσά σου
Τὸ μυστικὸ παράθυρο τῶν ἀνθρώπων
ἔλαμπε σάν ἥλιος
κι ἄνοιγε δρόμους γιὰ τὸν οὐρανὸ.
"Ὅσον σώσουμε αὐτὴ τὴ λάμψη.

3

Μὲς τὸ τίποτα μιλάω.
νὰ ὁ ἀντίλαλος
κενός...

4

Μάτια καὶ χεῖλια κόματα
παρθενικά
μελώνουν τὶς πληγές μου
τὶς ἀτέλειωτες.

5

"Ὅταν κάνει κρύο,
φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀνάσα μας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΔΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

Χάθηκαν τὰ ἄμορφα χρώματα τῆς δόξης
πίσω ἀπ' τὸ μαύρο πέπλο τοῦ μυστήριου.
Ἡ χελιδόνα σταμάτησε νὰ ξεγεννά

κάτω ἀπ' τὸ κελήδημα τοῦ συντόρφου τῆς.
Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ἐμεῖς θ' ἀναστηθοῦμε.
"Ὀλοὶ θὰ πεθάνουν τότε,
μέχρι κι αὐτὸ τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδάρου
ποὺ καθάλησαν τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω,
τ' ἀγάλια στὴν ἀλήθια θὰ ξαναγεννηθεῖ
ἀπὸψε
κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ ἔρωτα,
ὁ καθρέφτης θὰ μιλήσει πάλι τὴν ἀλήθεια
καὶ τὸ κάγκλο θὰ ριζώσει στὴ γῆ
ἀπλώνοντας τὰ κλαδιά του σ' ἓνα πλαστικὸ
καλοῦπι.

Ἄργα τὴ νύχτα θὰ γανγίσει ὁ σκύλος
ποὺ σκέπασε ὁ γείτονας μὲ τὶς μπότες
γιὰ νὰ μὴν ἀκούει τὸ χρόνο.
Τότε τὸ ἀγάλια θὰ προάσει τὴν πλατειὰ σάλα
καὶ θὰ κατέβει νὰ κοιμηθεῖ στὸ ὑπόγειο,
ὁ καθρέφτης θὰ σπάσει
κι ἀλήθεια θὰ σκορπιστεῖ στὴ σκόνη τοῦ ἀ-
γέρι
τὸ κάγκλο θὰ μαραθῆι καὶ θὰ πέσει στὴ χορ-
ταριασμένη γῆ νεκρὸ
ἔχοντας γιὰ σάβανο τὸ πλαστικὸ καλοῦπι.
Ἡ νεκρονάστιση θὰ τελειώσει,
ἡ συντροφιά μας θὰ σμίξει μὲ τοὺς νεκρούς,
συντέλεια καὶ καταφρόνια θὰ μᾶς σκεπάσει.

ΚΩΣΤΗΣ ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ

ΛΗΘΗ

Λήθη ἀποκομιζεις μέσα μου χωματίνες κι οὐ-
ράνιες λειτουργίες
νάρκωση λεγτὸ τὸ λεγτὸ
εἶναι τεχνικὴ ἀδυναμία.
Εἶναι μιὰ λύτρωση
γιὰ νὰ γνωριζόμαστε μὲ τὸ ὄλο.

ΠΕΝΥ ΣΑΚΟΒΕΛΗ

ὍΤΑΝ ΚΟΙΤᾶ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

"Ὅταν κοιτᾶς τὰ λουλούδια
ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους
"Ὅταν κοιτᾶς τοὺς ἀνθρώπους
ντρέπομαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

ΜΑΡΙΑ ΣΟΥΡΟΥΝΗ

Δυὸ ποιήματα

1

Στὰ πράσινα φυλλώματα τῆς ἀνθισμένης λεύ-
κας
σμίξουν ἡ ἀνοιξη μὲ τὴ ζωὴ,
κάτω ἀπὸ τὸ ζεστὸ βλέμμα τοῦ ἡλιου
γεννιόταν ἡ ζωὴ στὴ φωλιά ἐνὸς ἀηδονιοῦ.

2

Φόρεσα τ' ὀλόλευκο μακρὸν φουστάνι μου
καὶ πέταξα στὴ βουδὴ ἀκροθαλασσιά
ποὺ μὲ περιμένεις.